

slagterier, som høre til det eventuelle Opland for denne Route. Her er endelig en ikke ubetydelig Egge- og Smørekøbsport, og hvis England aabnes for Eksporten af levende Kvæg herfra, vil dette ogsaa komme i Betragtning. Repræsentanterne for de paaagældende Landboforeninger have ogsaa været enige om, at her forelaa en Interesse af stor Betydning, en Interesse, som de vare villige til at bringe Ofre for at fremme. Man henvendte sig til „Det forenede Dampskibsselskab“ med Forespørgsel om, paa hvilke Betingelser Selskabet eventuelt vilde stille et Skib til Raadighed for denne Forbindelse. Man forudsatte Sandsynligheden af en Statsubvention, men alligevel svarede Selskabet, at det ikke kunde have noget med Sagen at gøre, idet det ikke havde noget dertil egnet Skib. Man fortsatte saa Underhandlingerne med andre Selskaber, baade danske og engelske, og man er nu naaet saa vidt, at man har faaet et foreløbigt Tilsagn om, at et Skib vil kunne blive stillet til Raadighed til denne Route under Forudsætning af en Statsubvention omtrent som den, man i Udvalget har forhandlet om. Naturligvis kan der altid disputeres om, hvor stor en saadan Subvention skal være. De Mænd, der have sat denne Sag i Gang, ere nærmest gaede ud fra en Sandsynlighedsberegning. Man har regnet ud, hvor mange af de paaagældende Varer der befordres paa Vemb—Lembig—Banen — det har man Opgivelse om — og man har regnet ud i Forhold dertil, hvor meget der fra det paaagældende Opland paa denne Route vil kunne ventes at blive befordret til England, og denne Sandsynlighedsberegning har givet et meget gunstigt Resultat, som efter de paaagældendes Mening synes at tyde paa, at Foretagendet endogsaa omtrent vil kunne bære sig. Men man har ment, at man ikke burde uden videre gaa ind paa dette Overflag; man maa selvfølgelig være forberedt paa, at det ikke vil blive saa meget. Det er heller ikke alle Egne, der i Forhold til Hartkornet ere saa gode som den Egn, for hvilken disse Opgivelser ere tagne, og man har altsaa maattet antage Muligheden af, at den befordrede Godsmængde vil blive en Del mindre; men selv med et passende Afdrag er der ingen Tvivl om, at med en Statsubvention som den, der her paatænkes, vil Foretagendet kunne gaa, og dette vil være af uvurderlig Betydning for de paaagældende Egenes Forbindelse med England. Det er jo en Sag, som fra gammel Tid har ligget Folketinget paa Hjerte, at tilvejebringe gode Eksportforhold for vore Virksomheder her i Landet og særlig for vor Hovedvirksomhed,

Landbruget, og jeg kan heller ikke vel tænke mig en mere produktiv Maade, hvorpaa man kan anvende Statens Midler, eller nogen mere sund Understøttelse til Landbruget end at fremhjælpe en hensigtsmæssig, hurtig og billig Eksport af dets Produkter. Ligesom der i Finansudvalget har været almindelig Stemning for denne Sag, saaledes antager jeg, at det samme vil være Tilfældet her i Tinget. Vi have forhandlet med den daværende højtærede Indenrigsminister (Singerslev) om Sagen. Han kunde ikke give noget bestemt Tilsagn, hvad der jo var ganske rimeligt, idet der den Gang ikke var dannet noget Selskab, og der heller ikke var truffet nogen Aftale med noget bestemt Reberi (Ministeren for offentlige Arbejder [Singerslev]: Jeg vidste slet ingen Ting om Sagen). Jo, Ministeren kendte jo dog, hvad der var blevet fremskillet for ham i Samraadet i Udvalget, og saa vidt jeg ved, er der ogsaa privat tilgaaet ham Meddelelse om Sagen; men jeg forstaar jo godt, at officielt kunde Ministeren ikke tage Standpunkt, saa længe alt endnu var saa svævende. Af samme Grund har Udvalget heller ikke endnu kunnet stille noget egentligt Vædringsforslag, men har forbeholdt sin endelige Stilling. Vi tænke os altsaa at ville stille Vædringsforslag om en saadan Subvention, naar det hele er i Orden, hvilket jeg antager det vil blive efter et Møde, som skal holdes den 7de Februar i Aar, og hvor Sagen skal afgøres; men jeg vil foreløbig anbefale Sagen til det høje Tings Velvilje.

Det næste Punkt er ogsaa et Samraad, nemlig angaaende en Bevilling til Underjøgelse af Betingelserne for et Havneanlæg ved „Hvide Sande“. Det Medlem, som har rejst denne Sag i Udvalget, er det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), og da han alligevel skal have Ordet som Ordfører for det Mindretal, han repræsenterer i Udvalget, skal jeg efter Aftale med ham lade dette Samraad ligge, da det er et lokalt Spørgsmaal, som han er meget mere inde i end jeg, og hvor han vil altsaa kunne give en mere fylldig Udvikling af Forholdene.

Jeg kommer nu til Betænkningens Nr. 267: Tilskud til Afholdelsen af en Udstilling af Kvindearbejde i Kjøbenhavn i Sommeren 1894. Hertil begæres der af Regeringen en Bevilling paa 20,000 Kr. Ærede Medlemmer ville af den Skrivelse, som ledsager Regeringens Vædringsforslag, kunne se, hvor meget Sagen drejer sig om. Den er jo sat i Værk af private, af Kvindes, og Forbilledet for dette ret store Fore-